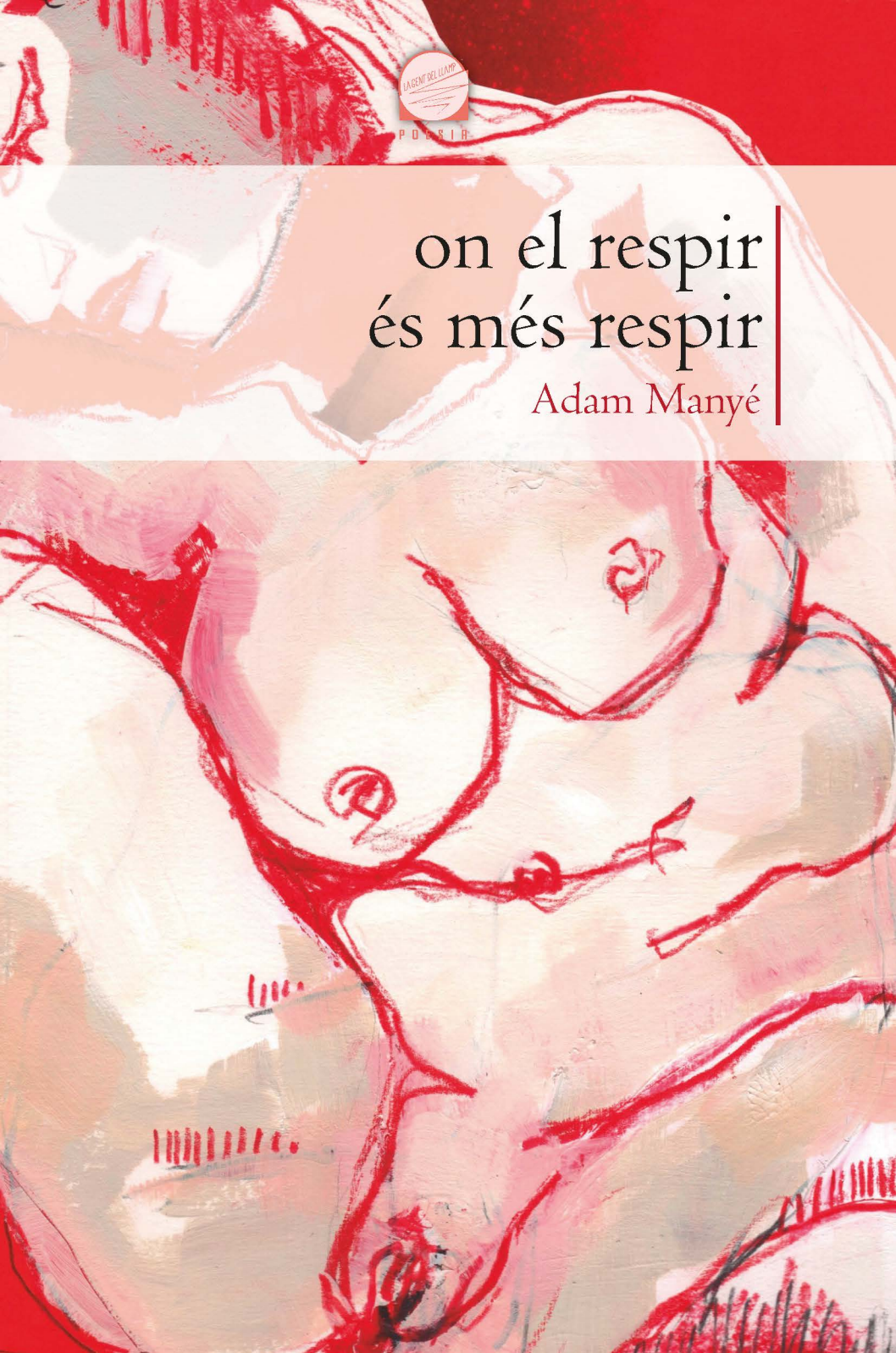

LA GENT DEL LLAMP
POÈSIA

on el respir és més respir

Adam Manyé

ON EL RESPIR
ÉS MÉS RESPIR

ADAM MANYÉ

Cossetània
EDICIONS

Aquest llibre de La Gent del Llamp
compta amb el suport de

Primera edició: novembre del 2019

© dels textos: Adam Manyé
© d'aquesta edició: Associació La Gent del Llamp i
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp

Imatge de la coberta: Francesca Cristina

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-898-7

DL T 1168-2019

Vivo della mie morte e, se ben guardo,
felice vivo d'infelice sorte;
e chi viver non sa d'angoscia e morte,
nel foco venga, ov'io mi struggo e ardo.

MICHELANGELO BUONARROTI

Tota la mort que va ploure del cel
no va ser suficient per oblidar-te.

MARCEL PEY

Estàvem a prop d'un mar on mai havíem nedat, que
mai havíem vist. Ens l'imaginàvem cobert d'una llum
única continguda, d'un tacte de llana, el somniàvem.
Vull tornar a llegir tot el que he llegit com si fos nou.
Quanta nit em queda?

SILVIE ROTHKOVIC

I tu viuràs (perquè els meus versos són prou savis)
al lloc on el respir és més respir: els llavis.

WILLIAM SHAKESPEARE
(trad. Salvador Oliva)

ÍNDIX

I.	ET RESERVO CARÍCIAS	9
II.	ON EL RESPIR ÉS MÉS RESPIR	37
III.	CONTÉ GEMECS	45

I. ET RESERVO CARÍCIES

i

es mulla la llum
si ens partim saliva
llibre que es desfulla
riu a la deriva

ii

quan et menjo la boca
ets onada expansiva
es confonen mort i vida
sobrevisc a la ferida
soc riu nu a la deriva

iii

si tens els ulls de mar
quan m'agenollo
ets l'univers
i soc grafia

si ets univers
et soc carícia
si tens el cos de mar
quan m'agrumollo
te trobo en aquest vers
i em fas grafia
i et faig carícia

iv

et reservo carícies
si m'estimes me mates
vora les mars fenícies
mar alada que beses
com feres estimem
i encenem la neu
mentre la sang s'afua
i nua el nu
de la mar l'avarícia
de la pell amada
que escapça l'alba
que t'estotja la mirada

V

tens furtiu el tou dels llavis
mentre esnifa la saliva
i és mullada la carícia
i els dits i el fons on germina
la sang i el blau i el no manar
i fins al moll que se t'eriça

vi

si ets foc i tota pètals
i els cabells bardissa
fins les interfícies
exsuden
al bat de l'hivern
la llum septentrional
que em morreja i em llepa
fins l'alè pur de droga
pura com les carícies

vii

i només hi ha una sortida
ser jonc que es vincla
ser arbre que s'eriça
ni tan sols vida pura
extasiada partida
pura vida de pura sang
depurada de l'iris
de semen i de far mirada
i de ventre i de budell
i de víscera i de vi i de vida

viii

suo tothora abrils
les arrels de la nuca
vens esbullada
extenuada
i m'obres les brànquies
on s'escola nuada
l'ànima del far
tothora suo abrils
i em faltes al gener
quan torno cap a casa
massa lent
xopa baldada
extasiada la pell
enfosquida de l'albada
abrilts tothora suo